

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **K. (S.)**, so sídlom X., zastúpeného *JUDr. M.*, advokátom, so sídlom K. proti žalovanému: **Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky** so sídlom Jána Švermu 43, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 2094-2002 II/142-2007 zo dňa 24.9.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/10/2007 -56 zo dňa 19.11.2008, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/10/2007 -56 zo dňa 19.11.2008 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia v záhlaví označeného rozhodnutia predsedníčky žalovaného, ktorým podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov v spojení s ustanovením § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení platnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len „zákon o ochranných známkach“) zamietla rozklad žalobcu a potvrdila rozhodnutie odboru sporových konaní žalovaného ako správneho orgánu prvého stupňa č. POZ 2094-2002 N/310-2005/Zach zo dňa 8.12.2005, ktorým boli zamietnuté námietky žalobcu proti zápisu označenia „V.“ do registra ochranných známk prihláseného 17.7.2002 prihlasovateľom G., s.r.o. so sídlom P., pod číslom spisu POZ 2094-2002 zverejneného 1.7.2003 vo Vestníku Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky z dôvodu zameniteľnosti s namietanou

medzinárodnou ochrannou známkou „K.“. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní veci v rozsahu podanej žaloby žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom. Ani podľa názoru krajského súdu prihlasované označenie nie je zameniteľné s namietanou ochrannou známkou. Krajský súd sa po preskúmaní veci plne stotožnil so závermi žalovaného v preskúmanom rozhodnutí, pretože vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu a z právnej aplikácie zákona o ochranných známkach. Žalobnú námietku o nedostatočne zistenom skutkovom stave a o nesprávnom právnom posúdení veci považoval krajský súd za nedôvodnú a rozhodnutie žalovaného za zrozumiteľné a náležite logicky zdôvodnené. Poukázal na to, že v danom prípade išlo o rozhodnutie správneho orgánu vydané na základe povolenej správnej úvahy, pri ktorom preskúmava súd iba to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, a neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Bol toho názoru, že posudzovanie zameniteľnosti je otázka skutková, o ktorej rozhoduje správny orgán, a súdy v rámci preskúmacieho konania nie sú oprávnené nahrádzať hodnotenie skutkových otázok vykonaných správnym orgánom vlastnou úvahou. Krajský súd ďalej uviedol, že správny orgán podrobne argumentačne vyhodnotil jednotlivé aspekty posudzovania zameniteľnosti, ktoré vzhľadom na aplikovanú zákonnú úpravu považoval za správne. Keďže sa stotožnil so záverom žalovaného, nepovažoval za potrebné opätovne hodnotiť skutkové otázky a argumentačne odôvodňovať vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia, najmä s poukazom na vizuálne, fonetické a sémantické podobnosti porovnávaných označení vrátane celkového dojmu, ktoré označenia vyvolávajú. Konštatoval, že správny orgán postupoval v súlade so zákonom o ochranných známkach ako aj v súlade so zásadami hodnotenia zameniteľnosti, keď sa zameral jednak na skúmanie jednotlivých prvkov označení, ale aj na celkový dojem, ktorý porovnávané označenia vyvolávajú. K námietke žalobcu, že žalovaný považoval prvok „Vodka“ v prihlasovanom označení za dištinkatívny a podstatný, sa súd stotožnil so stanoviskom žalovaného, že bolo potrebné aj tento prvok zohľadniť, najmä pri vizuálnom a fonetickom hľadisku, kde má svoj význam, a nemožno ho vylúčiť. Požiadavku žalobcu, že správny orgán mal zameniteľnosť posudzovať ohľadne slovných prvkov „K.“ vs. „K.“ nepovažoval krajský súd za správnu, najmä s prihliadnutím na zásadu hodnotenia zameniteľnosti, v zmysle ktorej je potrebné porovnávať prihlásené označenie s namietanou ochrannou známkou v takej podobe, ako sú prihlásené resp. zapísané v registri ochranných známk. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že správny orgán nesprávnym postupom nezabezpečil komplexné posúdenie zameniteľnosti, najmä pokiaľ neposudzoval zameniteľnosť prihláseného označenia s namietanou ochrannou známkou v spojitosti s podobnosťou resp. zhodnosťou tovarov alebo služieb, pre ktoré je prihlásené označenie resp. zapísaná ochranná známka, a stotožnil sa so stanoviskom žalovaného, že ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ druhá časť vety zákona o ochranných známkach stanovuje splnenie dvoch kumulatívnych podmienok, pričom musia byť splnené súčasne. Nesplnenie jednej z týchto podmienok má za následok, že námietka žalobcu

nemôže byť dôvodná. Na záver zhrnul, že nedošlo k naplneniu základnej hmotnoprávnej podmienky pre úspešné uplatnenie námietok (zameniteľnosť), a preto dospel k záveru, že žalovaný správny orgán nepostupoval v rozpore so zákonom, keď neuznal námietku žalobcu proti zápisu ochrannej známky „V.“ do registra ochranných známok. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 O.s.p. s ohľadom na neúspech žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Rozsudok krajského súdu považoval za nesprávny, pretože rozhodol v rozpore s platnými právnymi predpismi, a to ustanoveniami § 245 O.s.p. a ustanoveniami § 3a, § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochranných známkach. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí a z nesprávne posúdeného skutkového stavu napadnutého rozhodnutia žalovaného, na základe čoho súd dospel k nesprávnym právnym záverom a skutkovým zisteniam. Vytýkal krajskému súdu, že sa nesprávne vysporiadal s aplikáciou zásad posudzovania zameniteľnosti žalovaným správnym orgánom, a pri konkrétnom komplexnom posúdení zameniteľnosti označení „V.“ a „K.“ uvedené zásady aplikoval nesprávne a účelovo. Namietal, že pri posúdení zameniteľnosti porovnávaných označení nevychádzal z celkového dojmu, ktoré predmetné označenia zanechávajú vo vedomí priemerného spotrebiteľa, keďže celkový dojem prihláseného označenia nebol posúdený v zmysle zásad posudzovania zameniteľnosti. Podľa žalobcu krajský súd pochybil, keď neprihliadol na dištinktívne a dominantné prvky označenia „Vodka“ z vizuálneho a sémantického hľadiska, a takisto pochybil tým, že uprednostnil zásadu, podľa ktorej sa označenia posudzujú v takej podobe, v akej sú zapísané pred zásadou komplexného posudzovania označení. Podľa názoru žalobcu v prípade predmetných označení malo dôjsť v konaní žalovaného aj k posúdeniu týchto označení s ohľadom na celkový dojem, ktorý vytvárajú, a teda žalovaný mal posudzovať tieto označenia len v podobe „K.“ a „K.“. Žalobca svoje tvrdenia o bezvýznamnosti prvku „vodka“ v označení „V.“ poukazovaním na inštitút „disclaimer-u“, ktorý existuje v niektorých zahraničných známkach, namietal, že krajský súd v napadnutom rozsudku nesprávne vyhodnotil posudzovanie zameniteľnosti ako otázku skutkovú a nesprávne preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, keďže žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom o ochranných známkach a zásadami hodnotenia zameniteľnosti označení. Mal za to, že nakoľko sa úvaha žalovaného nezakladala na správnej aplikácii zásad hodnotenia zameniteľnosti a odporovala zásadám logického myslenia, krajský súd bol povinný do vykonanej voľnej úvahy zasiahnuť, z čoho vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu vybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom o ochranných známkach. Žalobca nesúhlasil ani so stanoviskom krajského súdu, že zaoberať sa s otázkou podobnosti tovarov alebo služieb by bolo relevantné len v prípade, pokiaľ by žalovaný konštatoval aspoň istý stupeň zameniteľnosti prihláseného označenia s namietanou ochrannou známkou z dôvodu, že podľa jeho názoru posúdenie zameniteľnosti označení a posúdenie zameniteľnosti tovarov alebo služieb nie je možné vykonať oddelene, pretože obe posúdenia sa navzájom ovplyvňujú. Žalobca bol názoru, že bez posúdenia charakteru

tovarov alebo služieb, pre ktoré je prihlasované označenie prihlásené a namietaná ochranná známka zapísaná, nie je možné posúdiť zameniteľnosť označení vo vzťahu k relevantnému priemernému spotrebiteľovi, od vnímania ktorého posúdenie zameniteľnosti závisí. Mal za to, že krajský súd nesprávne posúdil postup žalovaného v tom zmysle, že žalovaný nesprávnym postupom nezabezpečil komplexné posúdenie zameniteľnosti, najmä neposudzoval zameniteľnosť prihláseného označenia s namietanou ochrannou známkou v spojitosti s podobnosťou resp. hodnotou tovarov alebo služieb. Na záver vyslovil názor, že krajský súd ako aj žalovaný nesprávne aplikovali príslušné právne predpisy, keď komplexné posúdenie zameniteľnosti porovnávaných označení z vizuálneho, fonetického a sémantického hľadiska založili na nesprávne určenom celkovom dojme prihlasovaného označenia vo vzťahu k priemernému spotrebiteľovi, ktoré bolo stanovené ako „V.“, a nesprávne konštatovali, že neboli splnené ustanovenia podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochranných známkach. Žalobca konštatoval ukrátenosť na jeho právach, ktoré spočívajú v uplatňovaní práv majiteľa skoršej ochrannej známky voči neskoršiemu označeniu. Zároveň žalobca uplatnil náhradu trov konania, ktoré vyčíslil pred vyhlásením rozhodnutia.

Žalovaný správny orgán v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za správny, a navrhol, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a účastníkom konania nepriznal náhradu trov súdneho konania. Bol toho názoru, že žalobca v podanej žalobe nepreukázal, že by krajský súd pochybil pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako správneho orgánu, ani nepreukázal, že by bol prvostupňovým rozsudkom ukrátený na svojich právach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa ustanovení druhej hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom

správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Je potrebné zdôrazniť, že konanie o správnej žalobe je rozhodovaním o zákonnosti právoplatného správneho rozhodnutia. Nejde tu o pokračovanie v už skončenom správnom konaní.

K veci samej je potrebné uviesť, že žalobné námietky smerujú do úvahy správneho orgánu, pokiaľ ide o posúdenie zameniteľnosti prihláseného označenia s namietanou ochrannou známkou.

Otázka zameniteľnosti prihláseného označenia s už zapísanou ochrannou známkou alebo s prihláseným označením so skorším právom prednosti a z toho vyplývajúci zásah do starších práv majiteľa ochrannej známky alebo do práv prihlasovateľa skôr prihláseného označenia, je podľa názoru odvolacieho súdu otázkou skutkovou. Vlastné posúdenie zameniteľnosti je - rovnako ako iné skutkové otázky vyskytujúce sa v rozmanitých typoch správneho konania - vecou voľného hodnotenia dôkazov správnym orgánom. Preto ak žalobca namieta nesprávnosť hodnotenia zameniteľnosti ochrannej známky správnym orgánom, môže súd rozhodnutie správneho orgánu skúmať (a to iba v medziach žaloby) len z hľadiska ustanovenia § 40b ods. 2, 3 zákona o ochranných známkach, t. j. či rozhodnutie obsahuje úvahu, na základe ktorej správny orgán dospel k záveru o zameniteľnosti či naopak o nezameniteľnosti známk, a či takáto úvaha neodporuje spisu, skutkovým zisteniam a zásadám logického myslenia alebo či nie je inak vadná.

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že súd nemôže namiesto hodnotenia správneho orgánu postaviť hodnotenie vlastné, a rozhodnúť tak o veci samej, a to aj keby mal za to, že by sám rozhodné skutočnosti hodnotil odchyľne. Tým by súd prekročil svoju právomoc. Súd môže zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia posúdiť na základe konkrétnych žalobných námietok iba z hľadiska jeho súladu či rozporu so zákonom.

V prejednávanej veci krajský súd dokazovanie nevykonával a v zhora popísaných smeroch sa stotožnil so závermi žalovaného a do odôvodnenia svojho rozsudku ich z podstatnej časti prevzal, teda evidentne vychádzal z toho, že žalovaný svoj úsudok o zameniteľnosti stretnuvších sa známk riadne odôvodnil a že jeho záver neodporuje zásadám známkového práva.

Najvyšší súd rovnako nezistil, že by úsudok žalovaného, ktorý vychádzal z hodnotenia riadne zistených skutkových okolností, spočíval na mylnom pochopení zákona alebo na skutkovej podstate odporujúcej spisu a zásadám logického myslenia alebo by bol inak vadný. Odvolací súd má za to, že žalovaný komplexne vyhodnotil a presvedčivo odôvodnil svoj záver o nezameniteľnosti označenia „V.“ s namietanou medzinárodnou ochrannou známkou „K.“ a tiež zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil svoj záver, že medzi stretnuvšími sa označeniami neexistuje podobnosť ani vizuálna, ani fonetická, ani sémantická aplikujúc všetky relevantné zásady s prihliadnutím na

dominantné, dištinktívne i nedištinktívne prvky porovnávaných označení, pričom nebolo zistené uprednostnenie žiadnej z nich žalovaným.

Rovnako nemožno vo vzťahu k prejednávanej veci považovať za relevantné poukazovanie žalobcu na inštitút „disclaimeru“, ktorý v našom právnom poriadku zakotvený nie je.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a námietky v ňom uvedené sú skutkovo i právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmvanej veci. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na základe čoho tento podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 31. marca 2010

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth